

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ars Semper Gaudendi

Demonstrata Ex Sola Consideratione Divinae Providentiae Et Per
Adventuales Conciones

Sarasa, Alfonsus Antonius de

Antverpiae, 1664

§. VI. Iterum fingit decretum inauditum in iusto rapto, vt explicet locum
Sap. 4.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13517

erant miracula quæ Christus patrabat quotidie ? quis id certè neget in tam exiguo locorum interuallo, miraculisque quæ, teste Euangelio, passim diuulgabantur per omnem terram ? cur ergo conuersi non sunt ? nisi fortè decretum istud coniderint post Lazari aut certè Christi resurrectionem ; aut sanè conditio ista decreto inserta fuerit, non alia ipsis credibilia fore miracula, nisi in Tyri & Sidonis foro aut compitis patrarentur. Nimis absona hæc sunt, quàm vt fidem faciant vel inueniant.

§. VI.

Iterum fingit decretum inauditum in Iusto raptò, vt explicet locum Sap. 4.

Exponitur
speculatio
Caramue-
la.

34.
Vltimum tandem illudque rursus celeberrimum è Scripturâ testimonium, quod sibi Caramuel dissoluendum proponit, est illud Sap. 4. *Raptus est nimirum iustus, ne malitia mutaret intellectum ipsius.* Sciuit itaque Deus iusti, quem è viujs eripiebat, intellectum mutandū seu deprauandū, in viujs si maneret. Sciuit, inquit Caramuel, sed non per scientiam mediā. Quomodo igitur ? Audi. *Possumus, inquit, dicere siue ille locus intelligatur de Enoch, siue de quocumque alio Iusto, sepè contingere quòd Scientiā suā Visionis, Deus cognoscat aliquod decretum humane libertatis perseueraturum v. g. per duos dies, & respecturum obiecta secundū se indifferentia ; que primā die sint bona extrinsecus propter adiacentes aliquas circumstantias, postridie mala propter aliquas circumstantias superuenientes. Poterit ergo Deus, hominis liberò arbitriò illas secundas circumstantias impedire, aut etiam hominem eripere è loco in quem illæ concurrent : neque ad hoc egebit Scientiā mediā. Quod vt clariùs exponat, sit inquit crastina dies ieiunio colenda Madriti, non Compluti. Sit Madriti Albericus, & nihil de ieiunio cogitans, statuatur apud se voluntate efficaci, se cœnaturum totā hebdomade : maneat hoc decretum etiam totā, ergo hodie cœnando Albericus non peccabit, & cras si cœnet Madriti peccabit. Quid ergo vetat, quòd vel Deus faciat quod in mentem eius non veniat diem crastinum esse ieiunij : aut etiam ad alicuius amici instantiam, aut etiam tactus Diuinitus (& se velis non solum præ-*
determinatus

determinatus sed & necessitatus) transferatur Complutum, antequam legem cognoscat quam violaturus erat infallibiliter, si mansisset Madriti? sanè in hoc casu, essent vere illa due propositiones. Prima, si mansisset Madriti, cœnasset, & consequenter peccasset. Secunda, Raptus est (motu nimirum libero vel necessario, nam quoad hoc, alterutrum perinde est) & translatus est Madrito Complutum, ne malitia mutaret intellectum eius, aut ne fictio deciperet animam illius. Hactenus Caramuel; de quo quidem non timeo ne malitia mutet intellectum eius; illud tamen subuereor, ne fictio deceperit animam illius: nihil enim nisi figmenta profert: quibus cum sacre Paginae auctoritas eliditur, illi sanè illuditur.

35. Verùm antequam figmentum prodam, illud velim meminisse D. Caramuelem, Theologorum omnium esse constantem sententiam, quod paulò ante etiam monui, Deum Scientiã Visionis nullum obiectum attingere, nisi quod actu fuit, est, aut absolute futurum est. Neque Caramuelem credo hãc in parte dissentire, quod si ita est; quomodo per Scientiam Visionis Deus scire potuit Iusti huius qui raptus est, ne malitia mutaret intellectum ipsius, decretum perseveraturum fuisse, v. g. per duos dies si raptus non fuisset aut morte præuentus? nam reuerã decretum illud, qualecumque demum fuerit, actu non duravit duos illos dies; nam raptus est ne malitia immutaret decretum illud. Agitur decretum illud duos dies duraturum non sciuit Deus per Scientiam Visionis; nisi Deum videre velis etiam ea quæ numquam futura sunt; quod nemo Theologus unquam dixit. Quod si autem Iusti huius liberum decretum, duraturum non vidit Deus Scientiã Visionis, iam sanè corrui tota Caramuelis speculatio, eamque durationem sub conditione futuram, infallibiliter, non nisi per scientiam Mediam cognouisse necesse est.

Refellitur
ex notione
visionis
Diuina.

36. Deinde, cum rursus ad decreta absoluta hominum confugiat Caramuel; quod quæso decretum fecit Iustus hic antequam raperetur, quod respiceret obiecta ex se indifferentia? An non hoc rursus egregium figmentum est, quod nullum in sacris litteris, ne specie quidem tenus habet fundamentum? Ex iis autem satis constat Iustum hunc habuisse decretum, non quod respiciebat obiecta secundum se indifferentia, sed quod planè in se sanctum esset & absolutum, seruandi nimirum omnium mandata Dei, nam difertè de eo dicitur ibidem nu. 10. placens Deo factus

Nò factum
modo sed
& falsum
est Iusti de-
cretum re-
spiciens
obiecta se-
cundum se
indifferen-
tia.

ctus est dilectus; & uiuens inter peccatores translatus est. raptus est ne malitia &c. & rursus n. 14. placita enim erat Deo anima illius; propter hoc properauit educere illum de medio iniquitatum. An autem placita dicitur anima illius Deo, ob decretum respiciens obiecta secundum se indifferentia? minimè verò: nam decretum obiecta secundum se indifferentia respiciens, in se etiam indifferens est, neque vllò modo sanctum, aut quod Deo placitam reddere possit animam. Cur ergo tale Iusto illi affingitur?

Rursus *propter hoc*, inquit, *sacer textus properauit illum educere de medio iniquitatum;* propter quid? *quia placita erat Deo anima illius.* atqui non erat placita anima Iusti huius ob decretum quod illi affingit Caramuel, ergo neque ob hoc decretum properauit eum educere de medio iniquitatum. Animaduerte quòd de medio iniquitatum raptus sit, non autem de mediò obiecti alicuius, quod per circumstantias extrinsecus aduenientes mutandum erat de non malo in malum. frustra, igitur decretum illud fingitur.

Neque frustra tantum, sed & inuito textu, nam *raptus est ne malitia immutaret intellectum ipsius* siue vt Syrus legit *conceptum eius*, Vatablus verò *sensus eius.* itaque sciebat Deus immutandum conceptum eius seu sensum eius, si mansisset in uiuis aut inter peccatores, aliaque formaturum de rebus diuinis iudicia, peccatorum nempe consuetudine & familiaritate deprauanda, hoc sane clarissimè vult sacer textus. Non ergo erat mutandum Iusti huius decretum ex bono in malum, per solam aliquam circumstantiam extrinsecus aduenientem (puta per legem positiuam Dei iusto non satis intimandam, vt in casu Alberici ponit Caramuel) sed sciebāt Deus mentem seu propositum Iusti, nisi è peccatoribus raperetur mutandum in se ipso, malitiã & peruersitate ipsi actui intrinsecã. Atque hoc modo ad exemplum Alberici à Caramuele propositum iam respondimus, quod cum casu nostro commune non esse, ex dictis patet.

Iam verò illud tandem vrgeo, & peto in quò tandem decretò hominis illius Iusti absolutè, Deus scire potuerit hanc mutationem futuram fuisse, nisi moreretur aut è peccatoribus raperetur? Nam decretum illud respiciens obiecta ex se indifferentia, non agnoscimus, vt quod temerè sit confictum: decretum autem quod verè habuit tunc cum raperetur, nimirum propositum semper

37.

38.

per seruandi mandata Dei, sanctum erat & perfectum, & pro illo instanti semper producturum suum effectum: non ergo in eo decreto, certo & infallibiliter mutationem Iusti cognoscere potuit Deus, nisi raperetur. Non igitur hactenus attulit Caramuel, ad testimonia illa clarissima, pro scientiâ mediâ Deo adstruendâ è scripturis petita, quidquam quod vel probabilem iis afferat solutionem. Neque iudicium Lectoris ego tantum, sed & Caramuelis ipsius appello: quem uti ingenio perspicacissimum, ita & moribus candidissimum esse scio: neque alium per hasce disputationes sibi præfixum scopum habere, quam arcana diuinitatis mysteria disputando, alienaque ingenia excitando, reddere manifestiora.

39. Illud tamen pace tanti viri rursus dixisse non piguerit, ut sane probabiles fuissent Caramuelis textuum sacrorum expositiones, non idcirco illico negandam fuisse Deo Scientiam mediam sese ad omnia conditionatè futura extendentem. nam cum illa infinites infinitis partibus perfectior sit, præ eâ quam ad decreta quædam humana restringit Caramuel, certè ob rationes aliquas probabiles, de possessione tantæ perfectionis & quidem simpliciter simplicis, deiiciendus non erat Deus: sed potius annitendum omnibus ingenij viribus, ut scientiam eam quam nemo, si detur, non iudicauerit esse perfectionem summam, Deo astruamus: cum nihil perfectionis optari aut excogitari ab ingenio creato, imò & increato possit, quod re ipsâ iam non sit Deus.